

Toen het schip goed vastlag, gingen de laadkleppen naar beneden en kwamen de eerste passagiers naar buiten lopen. Al snel kwamen ook vrachtwagens en personenauto's naar buiten rijden. Er kwam geen eind aan. Toen we dachten dat de laatste vrachtwagens van boord waren kwamen er nog een aantal trucks de boot oprijden om opleggers op te halen. Ik was verbaasd dat er zoveel auto's onderin de boot stonden. Maar toen ik achter onze auto keek en zag hoe vol de parkeerplaats was, zouden er minstens weer zoveel auto's de boot op gaan. Toen Arno in oktober hier was, was het nog veel drukker, dus het viel nu nog mee.

Net toen we dachten dat we aan boord mochten, ging een van de laadkleppen omhoog. Deze werd door een paar mannen deskundig bekeken en de laadklep ging weer naar beneden. Het uiteinde van zo'n laadklep bestaat uit beweegbare metalen delen, die op de kade neerkomen en nu was blijkbaar een van die delen los, scheef of zo. Met 4 man sterk, gewapend met schroevendraaiers, hamers en tangen gingen ze aan de slag. Na wat getimmer was het probleem schijnbaar opgelost, want we mochten de boot op.

We reden over de laadklep het schip op en verdwenen in het vooronder, waar we de auto strak tegen de wand konden parkeren. We hebben onze spullen voor de komende 19 uur uit de auto gehaald en verlieten het garagedek met de lift. Op naar de receptie. Hier kregen we de sleutelkaarten van onze cabine nr. 10126, op dek nr. 10. Een van de medewerkers ging ons voor en dat was ook wel nodig, het leek wel een doolhof. We herinnerden ons een boottocht van Kreta naar Athene op zo'n schip en hoe vaak we daar geen rondjes hebben gelopen voordat we op de plek waren waar we wilden zijn... We hadden ons dan nu ook voorgenomen om goed op de plattegrond te kijken waar o.a. onze cabine was, anders zouden we de hele nacht aan het zoeken zijn.

De cabine was klein, maar volledig ingericht. Alles was er en aan alles was gedacht. Zelfs de kleine badkamer was compleet met toilet, wastafel en douche. Ze wisten dat wij kwamen, want de bekerhouders en handdoekhaken hadden de letters A en B.

We hebben onze spullen naar de cabine gebracht en zijn naar het bovenste dek gegaan om te genieten van het gedoe in de haven en van de

zon. De tijd ging erg snel en voordat we het wisten gingen de laadkleppen omhoog werden de trossen losgegooid en werden we door een mini loodsbootje de haven uitgeloodst.

We zijn nog even aan dek gebleven, maar het werd buiten de haven al snel kouder en het waaide behoorlijk!

Er waren niet veel mensen aan boord, er was overal genoeg plek om te gaan zitten. Het meest aanwezig was de groep jongelui van ca. 17 jaar uit Italië. Door het personeel werden zij de piranha's genoemd en terecht: ze maakten lawaai, stootten overal tegenaan, zaten overal aan etc.

Nadat we het hele schip een beetje verkend hadden, hadden we de nodige meters afgelegd. Er waren verschillende lounges waar je lekker rustig kon zitten, want het schip was absoluut niet vol. Ook waren er een a-la-carte restaurant en een self-service restaurant. Ook in de gangen waren er verschillende zitjes. Zelfs een zwembad met whirlpool ontbraken niet. Er zat alleen nog geen water in, want het was nog te koud. Er was zelfs een ballenbak voor de kinderen en een casino, nou ja, casino, een kleine ruimte met vier gokmachines. Ik, Baukje vond het geweldig, een feestje!!!

Nadat we heerlijk gegeten hebben gingen we op weg naar onze cabine. Dank zij de plattegronden en Arno's richtingsgevoel konden we hem steeds gemakkelijk terugvinden. Het was goed te merken dat we intussen op volle zee (nou ja, volle zee tussen Italië en de Balkanlanden) waren, want af en toe moest je je toch even vasthouden of liep je een beetje scheef (en dat kwam niet door de drank). Voordat we gingen slapen hebben in de lounge, voor in het schip, we nog even genoten van de volle maan boven de zee. het enige wat je zag was de maan en golven, heel bijzonder om te zien

Maandag 1 maart 2010

Het slapen ging prima, je went aan alles, nietwaar. Ik schrok wakker toen

iemand omriep dat we de haven van Igoumenitsa naderden. In deze haven op het vaste land van Griekenland, tegenover Corfu, zouden we een tussenstop maken.

Na een heerlijke douche zijn we aan dek gaan kijken of we de haven van Igoumenitse nog konden zien, en dat kon nog net. We hebben niet eens gemerkt dat we hebben aangelegd en weer zijn weggevaren. We hebben in onze hut lekker ontbeten en zijn daarna aan dek gegaan om te genieten van het uitzicht, in de zon. Het waaide heel hard, maar op een beschutte plek was het heerlijk relaxen.

Na ons zonnebad hebben we heerlijk koffie gedronken in de lounge helemaal voor in het schip, met een mooi uitzicht over de zee, het vaste land van Griekenland links en Griekse eilanden rechts.

We zouden om 13.30 uur aankomen in Patras en om 12.00 uur begon men al met het omroepen dat de gasten de cabinesleutels konden inleveren, m.a.w. of je de cabine maar wilde verlaten. Dan konden ze natuurlijk beginnen met schoonmaken. Arno lag net even op bed toen er op de deur geklopt werd en hij werd verzocht om de cabine te verlaten. Ik zat net lekker in de zon bij het zwembad toen hij me belde dat we onze spullen moesten pakken. In het trappenhuis bij de lift hebben we gewacht tot we naar beneden mochten, naar het garagedek. Hier ontmoetten we een man uit Amerika, die al ruim 10 jaar in Zwitserland woonde en werkte, maar graag een keer per jaar Griekse vrienden ging helpen met de bouw van hun huis.

Toen we naar het garagedek mochten, moesten we daar nog ruim een half uur wachten totdat de auto's achter ons weg waren. Tegen 14.30 uur reden we het garagedek uit, naar boven, de kade van Patras op.

We waren in Griekenland! Hier leek het wel zomer, zo warm was het. Vrij snel waren we de haven uit en zaten we al op de tolweg naar Athene. het was wel een vreemde tolweg, het was niet duur, maar ook niet erg snel. De weg was op veel plaatsen nog niet klaar en je kon op deze plekken ook echt niet sneller rijden dan 60 km per uur. Een gedeelte van de tolweg was zelfs gratis!!!

Arno was in oktober niet over deze snelweg gereden. Hij had de weg door alle dorpjes genomen en was lang onderweg geweest. Hij had toen bijna de boot gemist. Wij gingen over de snelweg om te zorgen dat we op tijd in de haven van Piraeus zouden zijn. De boot zou om 21.00 uur vertrekken en we moesten voor 19.30 uur onze tickets bij het kantoor in de haven ophalen. We verlieten om 15.00 uur de boot, een uur vertraging, en we moesten nog zo'n 250 kilometer rijden, dus dat moest kunnen. We zijn nog even verkeerd gereden: de routeplanner wist nog niet dat er een tolweg was. Maar om 17.15 uur kwam Athene in zicht.

Om 18.30 reden we de haven van Piraeus binnen. We moesten onze tickets bij een kantoor net buiten de haven ophalen en dan moest je (met gevaar voor eigen leven) de drukke straat oversteken. Hier hadden we niet veel zin in, dus hebben we net gedaan of we dom en blond waren en zijn we naar het ANEK kantoor naast het schip gereden en daar heb ik het reserveringsformulier laten zien. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was kregen we de tickets en mochten we direct doorrijden de boot op. Deze boot leek nog wel groter dan de vorige, maar misschien leek dat ook wel zo omdat we er zo dicht naast reden.

Op aanwijzingen van een parkeerchef, die zijn werk met veel enthousiasme deed, reden we weer naar het vooronder in het schip. Alleen nu gingen we nog dieper naar beneden en kreeg ons kleine autootje een heel klein plekje in een klein hoekje. We pakten onze spullen voor de komende nacht uit de auto en liepen terug naar het bovenste parkeerdek. Hier gingen we via de passagiersingang naar boven met... jawel een roltrap!!!! We hadden op deze boot geen cabine geboekt, we zouden wel een plek vinden om even te slapen. Het was toch niet druk.

We hebben achter op het dek van het schip genoten van het uitzicht op Athene. Het was al wel donker, maar absoluut nog niet koud. Arno zat nog in zijn overhemd buiten. Ook nu gingen er weer veel vrachtwagens aan boord, o.a. een van de firma Heiploeg uit Nederland, met "verse" garnalen. Laten wij nu denken dat garnalen hier in de buurt gevangen worden.

Ook dit schip had van alles aan boord, vergelijkbaar met het vorige schip. We hebben in een van de lounges wat gedronken en in het restaurant wat gegeten en zijn toen op zoek gegaan naar een slaapplek. Tegenover de receptie stonden een stuk of 6 hele lange banken, waarop al 2 mensen lagen te slapen. Er waren nog banken genoeg leeg, dus voor ons was ook nog plaats. Arno heeft heerlijk geslapen en zo gesnurkt dat ik een bank verderop ben gaan liggen. Ik heb niet geslapen, ik had geen slaap en ben vast begonnen aan dit reisverslag.

Tegen 4.00 uur heb ik Arno wakker gemaakt, zodat we nog even koffie konden drinken voordat we van boord zouden gaan.

Na een kop koffie en even televisie kijken was het tijd om weer af te dalen naar het garagedek. Ik was nog even naar buiten geweest en zag dat het nog donker was: we waren bijna in de haven van Chania.

Bij ons autootje moesten we even wachten totdat we ruimte genoeg hadden om weg te rijden, maar om 6.30 uur reden we de kade van Chania op en waren we op Kreta!!! Nu nog even een half uurtje rijden en dan waren we op onze eindbestemming Mathes. Heel langzaam begon het licht te worden. Het was erg rustig op de weg dus we waren snel in Mathes, waar het nog erg stil was. We parkeerden de auto op de parkeerplaats vlak achter de taverne en Anke, onze huisbazin en eigenares van de taverne, had ons al gezien en nodigde ons uit voor koffie. Ze wist dat we met de boot zouden komen en had 10 extra koppen koffie gezet.

